

[Egon Jensen.]

beskatning. Det kan ikke være rigtigt at tale om posekiggeri over for selverhvervende, mens det ikke skal kaldes noget sådant, når det drejer sig om lønmodtagere, som får deres selvangivelser kontrolleret på kryds og tværs, altså krydsrevideret, og hvor arbejdsgiverne har pligt til at opgive deres indtægter. Der må være kontrolregler, som er ens for alle skatteydere, og herigennem sigter man nemlig ingen; alle er under samme vilkår. Der er næsten ikke en kongres eller et landsmøde for lønmodtagerorganisationer, hvor der ikke i en udtalelse kræves mere retfærdighed og effektivitet i ligningen. Alle, der har deres skattemæssige samvittighed i orden, kan kun være tilfreds med, at der findes tilstrækkelige kontrolregler.

At ligningen ikke er tilfredsstillende, skyldes flere ting. Skattemyndighederne siger, at de ikke har lovhjemmel for nødvendig kontrol, hvortil kommer, at der er personalemangel. Her hilser vi i mit parti med tilfredshed, at finansministeren har taget initiativ til forhandling med de kommunale organisationer og skatteforeninger, så staten og kommunerne i fællesskab kan uddanne personale, så de kan gå ind i en effektiv ligning, ligesom amtstjuernes personale efterhånden kan overgå til skattemyndighedsopgaver. Det behøver ikke at være akademisk uddannet personale, der i alle tilfælde skal bruges, selv om vi i høj grad har brug for dette personale også. Man må i høj grad støtte sig til de folk, som er ude i det praktiske arbejde og herigennem har fået en virkelig rutine, så man kan tale om virkelig kvalificerede folk.

Personaleproblemet bliver ikke mindre, fordi vi får færre kommuner, tværtimod må man regne med, at større kommuneenheder vil kræve mere kvalificeret arbejdskraft og dermed bidrage til en mere effektiv ligning. Det er rigtigt, at der er kontrolmuligheder, som skattemyndighederne ikke bruger, men det skyldes i mange tilfælde personalemangel, og den søges der altså

nu rådet bod på. Men lige så rigtigt er det, at skattemyndighederne i mange tilfælde mangler virkelige kontrolmuligheder, og lovforslaget går ud på at forbedre denne situation.

Det er for mig at se en god ting, at der ikke mere som grund for en kontrol på stedet eller gennem bøgerne skal foreligge en begrundet mistro, hvorved skatteyderen automatisk kommer under mistanke. Efter lovforslaget kan der nu tages stikprøver, som det i dag sker over for lønmodtagere. Et regnskab kan sige intet og alt, og det vil spare både skatteydere og myndigheder for meget besvær, hvis der som foreslået kan udarbejdes standardregnskaber, f. eks. for forskellige brancher.

Det må være rigtigt, at skattemyndighederne kan kræve alle relevante oplysninger, også hos tredjemand, for at kunne foretage en rigtig skatteansættelse, og det kan i hvert fald ikke være rimeligt, at der ikke kan kræves oplysning om en erhvervsdrivendes indkøb hos en anden erhvervsdrivende, hvis kontoen indeholder indkøb til privat forbrug. Mange ansættelser sker jo på basis af formuebevægelser, og derfor er det rimeligt, at der er mulighed for, at oplysning om formuebevægelser — og formueoplysninger i det hele taget — også kan indhentes.

Det har flere gange i det høje ting været krævet, at kun 50 pct. af afholdte repræsentationsudgifter skulle kunne fradrages. Jeg tror ikke på en sådan mulighed, men der er god grund til, at sådanne udgifter fremover skal dokumenteres meget nøje, både hvad angår formål, og hvad angår udgiftens størrelse. I Norge og Sverige har man jo meget strengere regler end vi; jeg er enig med finansministeren i, at det ikke ville været heldigt at fastsætte bestemte maksimumsbeløb; derimod bør vi have en strengere kontrol.

Alt for mange lønsedler fra arbejdsgivere kan ikke placeres på grund af flytning, ufuldstændig adresse og navn, og derfor må det fremover være sådan, at ikke alene navn og